

Преди да заминем с парахода на далечно пътуване, направихме снимки като цивилни за училищния албум. За да се фотографира, Вапцаров бе заел един граждански костюм. Той ми подари снимката си със следния надпис от 14 април 1932 год.:

"Спомен от онези дни, когато гладувахме и делехме братски късче хляб; от онези дни, когато мечтаехме за нещо светло, а ни очакваше може би ужас; от дните, когато бяхме на прага на нашата бренувана свобода, а може би щяхме да се изгубим в призрачната сянка на действителността". По него време получавахме заплата 90 лева месечно. Живеехме в лишения. Бяхме кандидати и трябваше да живеем по-нашироко. За да се нахраним, купувахме си хляб за два лева, халва за два лева и боза за два лева. Трябваше да спестим някоя пара, за да имаме, когато излезем в града. По-старите другари ни съветваха да си набавим пари, които били необходими за учебното плаване до Средиземно море. В очакване на това заминаване, ние правехме горните икономии.

Като стажанти-механици четвърта година постъпихме в парахода "Бургас" на 25 април 1932 год.

Още в началото се почувствувахме засегнати, понеже не се хранехме заедно с офицерите: някой от другарите ни по-рано се провинили в нещо в парахода, затуй ни отделиха от висшия персонал. Параходът пренасяше ~~малки~~ поклонници за Боми гроб. Слязохме в Цариград и се разходихме из града. Дружехме с нисшия персонал. Ходехме в униформата. Когато отидохме в Александрия, пак двама се разхождахме. Влязохме в един италиански бар и седнахме усамотени. Край нас беше седнала богатата жена, която пиеше лириите си. Вапцаров ми каза: "Виж как хората живеят, а ние по цял ден работим!"

Някаква пияна жена от бара избра Вапцарова и се хвърли в обятията му, но той с възмущение я отблъсна. На втория ден се разхождахме по алеята край баните. Край нас сновяха леки коли и всяко дете бе придружавано от гувернантка. При тая гледка заговорихме на социални тези. Правеше ни впечатление контраста между бедниту край пристанището и тънещите в охолност и лукс богати, които се разхождат, или пиянствуват в баровете. Това ни навеждаше на разсъждения и Вапцаров казваше: "Това не са хора, а зверове".

Когато отидохме в Порт Саид, скъса се винча. Третият механик ни застави да работим цялата нощ. А и ние си бяхме дали дума да понесем всичко без протест. В европейската част на града видяхме нов комфорт-здания, хора във великолепни облекла, докато в арабската част цареше мизерия, срещаме голи деца, които се търкаляха по улицата и ни предлагаха банани, фурми, но всичко бе мръсно и ние се гнусехме. Чудехме се на тия крещящи противоположности. Почти винаги се прибирахме унили и влизаме във втората класа на парахода, където си поръчвахме кафе.